

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.276/2018/17.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év április hó 16. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. év október hó 3. napján kihirdetett 31.B.746/2018/23. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 20 (húsz) évre enyhíti.

A vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A 46.étel alatti 18.5 cm pengehosszúságú kés elkobzását mellőzi, a lefoglalás megszüntetése mellett a megsemmisítését rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt is.

A másodfokú eljárásban felmerült 30.000,- (harmincezer) forint bünygyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2018. év október hó 3. napján kihirdetett 31.B.746/2018/23. számú ítéletével a vádlottat emberölés bűntette [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] miatt mint visszaesőt életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyház fokozatban rendelte végrehajtani. Akként rendelkezett, hogy a vádlott legkorábban 25 év kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra, egyben megszüntette a Budai Központi Kerületi Bíróság 2.Bk.XXII.1784/2010. számú ügyében alkalmazott feltételes szabadságot. Határozott a vádlott által előzetes fogva tartásban, illetve letartóztatásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a bűnjelekről, továbbá túlnyomórészt kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bünygyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan megalapozatlanság miatt hatályon kívül helyezés, harmadsorban enyhítés érdekében jelentett be

fellebbezést.

A védő fellebbezésének írásban benyújtott indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen következtetett védenca bűnösségére, mivel a helyszíni szemle adatai, az orvos- és genetikai szakértői vélemények, a térfigyelő kamerák felvételei és a tanúvallomások nem alapozzák meg a vádlott bűnösségét. Véleménye szerint a sértett körme alatt, valamint az eszközül használt késen fellelhető vádlotthoz tartozó DNS vonatkozásában a vádlott ésszerű és megfelelő nyilatkozatot tett, nevezetesen a sértettel folytatott szexuális kapcsolatra és a kés étkezéshez használatára való hivatkozásakor. Előadta továbbá, hogy a bűncselekmény elkövetése esetén kizárt, hogy az elkövetési eszközt védenca a helyszínen hagyta volna.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tudott magyarázatot adni arra, hogy a térfigyelő kamerán látható távozás időpontja és a sértett 5 órával később beállt halála közötti időben, azaz a 300 perc alatt mi történt. Hivatkozott a védő a terhelt és a sértett közötti bensőséges, intim kapcsolatra, a terheltnek a családi Facebook csoportba történő felvételére. E körülményekre is figyelemmel védencének semmilyen oka nem volt a sértett életének kioltására. Kifogásolta a motívum feltárásának elmaradását. A sértett ingóságainak védenchéhez kerülését nem vitatta, azonban kétségbe vonta, hogy ez lett volna az emberölés elkövetésének indoka. Előadta továbbá, hogy a házastárs halálát követő nyitottá vált sértetti életmód miatt nem zárható ki, hogy a felületes ismeretségi körből kikerülő személy volt az emberölést elkövető.

A védő a másodfokú nyilvános ülésen mindenekelőtt bizonyítási indítványt terjesztett elő, kérte az orvos szakértő ismételt meghallgatását, mivel a szakértő által megállapított 3 rendbeli ütés keletkezési körülményeit tisztázatlannak találta. Ezen túlmenően indítványozta a genetikai szakértő ismételt meghallgatását. A genetikai szakértő véleménye szerint védenca DNS nyomai megragadás folytán kerültek a sértett körmei alá, de az odakerülés más módja is elképzelhető. Ennek a körülménynek a pontosítását, tisztázását tartotta indokoltnak.

Az ügyész a bizonyítási indítvánnyal kapcsolatban azt az álláspontot fogalmazta meg, hogy az elsőfokú ítélet nem tekinthető megalapozatlannak, a szakértői vélemények egyértelműnek, így a határozat megalapozottsága folytán miatt nincs indok a szakértők ismételt meghallgatásának, ezért a védő bizonyítási indítványának elutasítását kérte.

A védő bizonyítási indítványának elutasítását követően tartott perbeszédében fenntartotta fellebbezésének írásban előterjesztett indokolását. Az elsőfokú bíróság ítéletét továbbra is megalapozatlannak tartotta. Problémaként jelölte meg, hogy a sértett körmei alá az ott talált biológiai anyagmaradványok nem az ölési cselekmény, hanem a szexuális együttlét során kerültek. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem adta annak indokát, hogy az anyagmaradványok sértett körmei alatt történő megtalálását miért az ölési cselekményhez kapcsolta. Aláhúzta, hogy a vádlott távozása és a sértett holttestének megtalálása között több óra telt el, ez alatt az idő alatt több személy megjelenhetett a sértett lakásában. Kifogásolta e körülmény vizsgálatának elmaradását. Hangsúlyozta, hogy a felvételeken több személy volt látható, ezek a személyek szintén bemehettek a sértett lakásába, ám ennek vizsgálata elmaradt.

Kiemelte a taxis tanú vallomásának azt a részletét, mely szerint a vádlott ruházatán gyanús nyomot nem észlelt. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság ítéletben kellő adat nélkül következtetett arra, hogy a pólót védenca lecserélte, e következtetés ellentétben állt a peradatokkal, hiszen védenca ugyanabban a pólóban ment és jött el a sértettől.

Kifogásolta az orvos szakértő bevonásának elmaradását annak megállapítására, hogy a sértett körme alatt valóban a vádlott DNS-ét mutatták ki. Sérelmezte, hogy a sértettnek a későbbiekben megtalált mobiltelefonját nem vizsgálták, elmaradt a készülék adat forgalmának vizsgálata, továbbá genetikai és ujjnyom szakértői vizsgálata. Utalt ezen túlmenően a kihallgatott egyik tanú előadására, akinek a vádlott két évvel ezelőtt mondott olyant, hogy a sértettel folytatott kapcsolatából pénzt fog csinálni. Ez az előadás ugyanakkor ellentétben állt azzal a körülménnyel, hogy a vádlott a sértettől számítógépet és fényképezőgépet is kapott.

Hivatkozott a védő arra is, hogy az orvosszakértők az elkövetés időpontjára nézve eltérő véleményt adtak; az egyik szakértő éjfél körüli elkövetési idő állapított meg. Az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, hogy ezt a lehetőséget miért vetette el. A kifejtettek alapján az elsőfokú ítélet megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezését kérte.

E kérelme teljesítésének hiányában védence felmentését tartotta indokoltnak, mivel tényből tényre való helytelen következtetés miatt felmentő rendelkezés hozatala szükséges és indokolt.

A Fellebbviteli Főügyészség képviselője BF.528/2018/3. számú átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. Nézete szerint az eljárási szabályok nem sérültek az előkészítő ülés megtartása, a vádlott beismerő vallomásának elmaradása, majd az ezt követő tárgyalás törvényes határidőn belüli kitűzése és megkezdése során. A megállapított tényállást megalapozottnak, így a másodfokú eljárásban irányadónak tartotta. A bizonyítékok értékelését logikusnak, ezért elfogadhatónak találta.

Álláspontja szerint indokolt volt a vádlott tagadásával szemben a helyszíni szemle adatainak, az orvos- és genetikai szakértői véleményeknek, a térfigyelő kamerák feltételeinek és a tanúk vallomásának az elfogadása. Kiemelte, hogy a sértett mindkét kezének körme alatt, valamint az eszközül használt késen is megtalálták a vádlott DNS-ét. Aláhúzta a térfigyelő kamerák felvételei alapján megállapítható érkezési és távozási időpontok, valamint a vádlott által állított időpontok jelentős eltérését, illetve felhívta a figyelmet arra a körülményre, hogy az érkezéskor a vádlott kezében semmi nem volt, a távozáskor viszont egy nagyobb súlyos szatyrot cipelt. Véleménye szerint a vádlott és védője felmentést célzó fellebbezésükben valójában a bizonyítékok törvényes és ésszerű mérlegelését támadták.

A cselekmény minősítését, a vádlott élet kioltására irányuló szándékának megállapítását helytállónak tartotta. Ugyanígy, a büntetés kiszabását befolyásoló alanyi és tárgyi körülmények számbavételét is helyesnek ítélte az ügyész. Külön kiemelte, hogy a vádlott személy elleni erőszakos cselekményei egyre durvábbakká váltak, illetve lényeges körülménynek tartotta, hogy a vádlott feltételes szabadsága 2017. november 30-án járt volna le, ám a vádlott e körülményt is figyelmen kívül hagyta az újabb cselekmény elkövetésekor. A kifejtettek miatt az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását és a mellékbüntetés mértékét is megfelelőnek találta. Aláhúzta azt a körülményt, hogy a vádlott az eljárás során megbánást nem tanúsított, a vele közeli kapcsolatban lévő sértett megölése és kirablása miatt a kiszabott büntetés enyhítésére nem látott alapot.

A járulékos kérdések körében tévesnek tartotta a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használt kés annak ellenére történő elkobzását, hogy az a vádlott tulajdona lett volna. A tényállás ugyan hiányos volt abban a tekintetben, hogy a vádlott a 18,5 centiméter pengehosszúságú kést a lakásban vette volna magához, azonban a vérrel szennyezett eszközt a nyomozó hatóság a mosogatóban találta meg, mellyel kapcsolatban a vádlott azt állította, hogy DNS nyoma a korábbi étkezés során került az eszközre. Mivel a kamera feltételek szerint a vádlottnál a helyszínre érkezésekor a viszonylag nagyméretű kés elhelyezésére alkalmas táska nem volt, így következtetés vonható arra,

hogy a kés az elhunyt sértett tulajdona volt, ami viszont az elkobzás elrendelését kizárja.

A kifejtettek alapján a kés elkobzásának mellőzését, annak a sértett örökösei részére való kiadását, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ügyész a nyilvános ülésen írásban előterjesztett indítványával azonos tartalommal szólalt fel. Helyesbítendőnek tartotta a tényállást a tekintetben, hogy a vádlott és a sértett közötti korkülönbség 21 év lett volna. A védő által előadott érvekre reagálva előadta, hogy a vádlott eltérő nyilatkozatokat tett a sértett értéktárgyainak hozzákerülésére nézve ugyanúgy mint arra a tényre nézve, hogy HÉV-vel vagy taxival utazott Csepelről haza. Kétségesnek tartotta a pénz vádlotthoz kerülésére adott magyarázatot, hiszen a sértettel szintén kapcsolatba kerülő másik tanú úgy nyilatkozott, hogy a sértettől nem kapott pénzt. Mivel a sértett szabadidejében sokat használta a Facebook-ot, így elképzelhetetlennek tartotta, hogy a sértett a Facebook használatához elengedhetetlen egyetlen laptopját a vádlottnak ajándékozta volna.

A védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem adott arra magyarázatot, hogy a vádlott távozása és a sértett halála közötti időben mi történt. Ezt a védői észrevételt tévesnek tartotta, mivel az orvosszakértő a halál időpontjára nézve egy idő intervallumot határozott meg; nevezetesen 20 óra és 02 óra közötti idő intervallumot. A telefon hívásforgalmi adatai szerint a vádlott 20 óra 54 perckor telefonált a helyszín közeléből. Álláspontja szerint amennyiben vádlotton kívül álló más személy lett volna az elkövető, úgy a sértett telefonján később is lett volna adatforgalom. Kiemelte, hogy a sértett az ölési cselekményt követően nyomban meghalt. A vádlotti előadás helyessége esetén éjjel 2 órakor kellett volna halálnak bekövetkeznie, azonban a sértett telefonján nem eddig az időpontig, hanem mindössze 21 óráig volt adatforgalom.

Ezen túlmenően hangsúlyos bizonyítékként hivatkozott a genetikus szakértő véleményére, amely szerint a sértett mindkét kezéről a körmei alól a vádlott DNS-e volt kimutatható. A sértett felkarján is szenvedett sérüléseket, melyeket a szakértő védekezés során keletkezett sérülésekként jellemzett, ebből az a következtetés volt levonható, hogy a sértettet bántalmazás érte, mellyel szemben védekezésre volt szüksége. A Fellebbviteli Főügyészség képviselőjének álláspontja szerint e védekezés közben került a sértett körmei alá a vádlott biológiai anyagmaradványa. Felhívta arra is a figyelmet, hogy más személytől származó DNS-t a szakértő nem tudott kimutatni. Irrelevánsnak ítélte a védőnek arra történő hivatkozását, hogy a kés a helyszínen maradt. Nyilvánvalónak tartotta, hogy a késen más elkövető esetén, az ismeretlen személy, és nem a vádlott DNS nyoma maradt volna.

Helyesnek tartotta a bűnösségre levont következtetést, és vádlott terhére megállapított minősítést. A nyereségvágyból történő elkövetést alátámasztotta annak a tanúnak az előadása, aki állította, hogy a vádlott kijelentette, majd egyszer elmegyek és pénzt csinállok belőle. Az írásbeli indítvánnyal egyezően terjesztette elő a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezés megváltoztatására, egyebekben az elsőfokú ítélet ítélet helybenhagyására irányuló kérelmét.

A védő válaszában előadta, hogy a hajnali időpontban történő bűncselekmény elkövetését nem állította, mindössze a holttest feltalálásának időpontjára utalt. Pusztán annyit állított, hogy a másik személy általi elkövetés során is keletkezhetnek a sértett sérülései. Mivel a kést a mosogatóban találták meg, az elkövető ezt a kést le is moshatta, ami indokolhatja a DNS nyom eltüntetését. Azt az eltérést, hogy a vádlott a helyszínről HÉV-vel vagy a taxival távozott, egy tévedésen alapuló előadásnak tartotta. Meglátása szerint az ügyészség az átiratában, valamint a nyilvános ülésen előadottak során is az elsőfokú bíróság mérlegelését támadta.

Az ügyész viszontválaszában utalt a védő írásbeli beadványának harmadik bekezdésében írtakra, amely szerint a védő a vádlott általi távozás időpontja és az öt órával későbbi halál időpontja közötti történés feltáratlanságát kifogásolta.

A vádlott a nyilvános ülésen arra hívta fel a figyelmet, hogy a sértett körömnyesedéke alatt a sértett vérért és nem az ő vérért találták meg. Amennyiben a sértett őt megkarmolta volna, akkor az ő vére is a sértett körme alá került volna. Amennyiben ököllel háromszor ütötte volna meg a sértettet, úgy önmagán is sérülések keletkeztek volna.

A vádlotti és védelmi fellebbezéseket a másodfokú bíróság mindössze enyhítésre irányuló részükben tartotta alaposnak, egyebekben a fellebbezések alaptalanok.

A vádlott és a védő által bejelentett, tényállás megállapítását támadó és felmentést célzó fellebbezés tartalmára figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján a felülbírálat terjedelme teljes körű volt.

A másodfokú bíróság mindenekelőtt a vádlott védőjének a bizonyítási indítványa tekintetében foglalt állást.

A Be. 594. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bírósági eljárásban bizonyítás felvételének a részbeni megalapozatlanság, az eljárási szabálysértés kiküszöbölése érdekében, és akkor van helye, ha a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékra hivatkoztak.

A (2) bekezdés szerint a másodfokú bíróság mellőzi a bizonyítás felvételét olyan tényre nézve, amely a bűnösség megállapítását, a felmentést, az eljárás megszüntetését, a bűncselekmény minősítését, a büntetés kiszabását, illetve az intézkedés alkalmazását nem befolyásolja.

A másodfokú bíróság a Be. irányadó szabályai alapján bírálta el azt a kérdést, hogy a vádlott védője által felajánlott bizonyítás elrendelése indokolt-e, avagy sem

Az új eljárási törvény nem változtatott azon a korábbi eljárási renden, hogy a bizonyítást alapvetően az elsőfokú eljárás során kell lefolytatni. Abban az esetben kell a másodfokú eljárásban további bizonyítást felvenni, ha az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottsága kétséges, illetve ha a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak.

Márpedig a vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítvány nem felelt meg a fenti szempontoknak. Kijelenthető, hogy a védő fellebbezésében új tényt nem állított, és egyetlen új bizonyítékra sem hivatkozott. Az általa szakértőként megjelölt személyek mindegyike meg lett hallgatva az elsőfokú eljárásban, így a szakértők ismételt meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítvány teljesítésének nincs jogszabályi alapja. A genetikus szakértő határozott, egyértelmű véleményére figyelemmel a biológiai nyomok további értékelésével kapcsolatban orvosszakértő bevonására nem volt szükség. Ahogyan azt a másodfokú nyilvános ülésen az ügyész helytállóan észrevételezte, a halál beálltának időpontja időintervallumban meghatározott. Nem merült fel az eljárás során olyan adat, amely lehetőséget adna az ennél pontosabb időmeghatározásra. Ezen túlmenően amiatt sem volt indokolt a bizonyítási indítvány teljesítése, mivel az elsőfokú ítélet tényállásának megalapozottsága tekintetében kétség nem merült fel.

A kifejtettakra figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlott védőjének a bizonyítási indítványát elutasította.

Az ítélet tábla a Be. 590. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, az eljárást perrendszerűen folytatta le. A vádlott beismerő vallomásának, illetve a tárgyalás tartására való jogáról való lemondásának hiányában az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt, amikor nyomban az előkészítő ülést követően tárgyalásra tért át.

A törvényszék az ügyben releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is megvizsgálta, egybevetette, majd a tényállást a logika szabályai szerinti értékelése eredményeként mérlegeléssel állapította meg.

Ez a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésének a) pontja alapján kis részben szorult kiegészítésre, illetve helyesbítésre, ez a hiányosságként jelentkező megalapozatlanság az iratok tartalma alapján, illetve ténybeli következtetés útján a Be. 593. § (1) bekezdésének a) pontjában írtak szerint orvosolható volt.

A másodfokú bíróság a vádlott előéletével kapcsolatban rögzített adatokat a következők szerint helyesbíti:

Az összbüntetésként kiszabott szabadságvesztés büntetésből való feltételes szabadulás időpontja helyesen 2014. év december hó *II.* napja volt. A feltételes szabadság próbaidejének utolsó napja 2017. november hó 30. napja volt, ami megegyezett a szabadságvesztés kitöltésének időpontjával. (Budai Központi Kerület Bíróság 2.BK.XXII.1784/2010/12. számú, a vádlott szabadulásról szóló büntetés végrehajtási értesítés)

A történeti tényállás körében szükséges annak rögzítése, hogy a sértett helyesen 29 évvel volt idősebb a vádlottnál, és havi jövedelme maximum 140.000 forint volt. Utóbbi adatnak a vádlott védekezése miatt volt jelentősége, mely szerint a sértett fizetett volna neki a szexuális együttlét fejében. Ezzel szemben a sértett jövedelmi körülményeit, valamint a hozzátartozók és B.M. tanú vallomását (anyagi ellenszolgáltatás nélküli szexuális kapcsolat volt közte és a sértett között) is értékelve azt a következtetést lehetett levonni, hogy a sértettnek nem volt több tízezer forintja arra, hogy a vádlottnak fizessen az együttlét fejében.

A vádlott a sértett lakásából történt távozásakor a lakás bejárati ajtaját kívülről bezárta, és a lakáskulcsot magával vitte. Az ajtót másnap a sértett fia, P.T. zárva találta, a zárban belülről sem volt lakáskulcs, ezért P.T. a lakásba az I. emeleti erkélyajtón keresztül, az ablaküveg betörésével hatolt be. (a sértett gyermekének, P.T.-nak a tanú vallomása a nyomozati iratok 789–790. oldala, valamint a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv a nyomozati iratok 109. oldala)

A tényállás fenti kiegészítése azt igazolta, hogy a cselekményt olyan személy valósította meg, aki ismerte az áldozatot, és akit a sértett maga engedett be a lakásába. Erről vallott P.T. tanú a vallomásában, aki a bűncselekményt követően a sértett hozzátartozói közül először érkezett a helyszínre, és részletes ismeretekkel rendelkezett a lakás bejárati ajtaján lévő zárról, a kulcsok számáról és birtokosairól. A helyszínen észlelte alapján kijelentette, hogy a lakásából való távozásakor valakinek kívülről kellett bezárnia az ajtót és elvinnie magával a kulcsot (P.T. tanú vallomása a nyomozati iratok 790. oldala).

A sértett ékszerei nem aranyból, hanem fémből készült ékszerek voltak (a sértett gyermekének P.M. tanúnak a vallomása a nyomozati iratok 763. oldala, P.T. tanú vallomása nyomozati iratok 789.

oldala, valamint B.N. tanú vallomása a nyomozati iratok 938. oldala)

A vádlott a sértettől elvett mobil telefont a Hév végállomásra vezető *átjárónál* dobta el. (rendőri jelentés és helyszínrajz a nyomozati iratok 351–353. oldalai)

A vádlott által a sértettől elhozott készpénz összegét pontosan nem lehetett megállapítani, az 20-50.000 forint körüli volt. (H.E. tanú vallomása a nyomozati iratok 1003. oldala, és Sz.S. tanú vallomása a nyomozati iratok 1015. oldala)

A vádlott a sértettől elhozott laptopot 20.000 forintért, a fényképezőgépet 8.000 forintért értékesítette unokatestvére, B.N. részére (B.N. tanú vallomása a nyomozati iratok 937–938. oldala).

A másodfokú bíróság a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a fentiek szerint kiegészített tényállás alapján bírálta felül az első fokú bíróság ítéletét.

A vádlott az eljárás során mindvégig tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Az eljárás különböző szakaszaiban tett vádlotti nyilatkozatok önmagukhoz képest sem voltak teljesen következetesek. Ezen túlmenően a vádlotti védekezés egyik jellemzője volt, hogy a vádlott előadásait a számára ismertté vált bizonyítékokhoz igyekezett igazítani. E védekezési taktikájának egyik példája az volt, hogy amikor nyilvánvalóvá vált számára, hogy a sértett lakásában megtalálták a cselekmény elkövetésének eszközét, rajta a vádlott azonosítását igazoló biológiai anyagmaradványt, a vádlott azzal védekezett, hogy a sértettnél ételt is fogyasztott, ennek során használta a lefoglalt kést. A vádlottnak ez a védekezése ugyanakkor nem illeszkedett az egyéb bizonyítékokhoz, nevezetesen a genetikai szakértői véleményben írtakhoz; e szerint a kés pengéjén a sértett vérszennyeződése is kimutatható volt, ami nyilvánvalóan nem az étkezés során került a késre.

A vádlott és védője védekezésének fő irányát azt jelentette, hogy a cselekményt más is elkövethette a vádlott távozása és a sértett halálának beállta közti időintervallumban. Ezt az álláspontot a védő a nyilvános ülésen annyiban pontosította, hogy nem a vádlotti távozás és a halál beállta közötti, hanem a vádlott távozása és a sértett megtalálása között eltelt idő alatti történések tisztázatlanságát róta fel. Ezt az időtartamot 300 percben határozta meg, amelynek tartama alatti történések – álláspontja szerint – nem igazoltak.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta a más általi elkövetés lehetőségét, amelyet alapvetően a sértett telefonjának kikapcsolási időpontja, majd a telefonnak egyértelműen a vádlotthoz köthető eldobása miatt vetett el. A másodfokú bíróság ezzel az érveléssel egyetértett, hiszen a vádlott távozási útvonalához és időpontjához maradéktalanul illeszkedett a sértett telefonjának a telefon eldobásával azonos időpontban, 20 óra 51 perckor történő kikapcsolása. Nyilvánvaló, hogy a vádlotton kívülálló személy általi elkövetés esetén a sértett telefonjához köthető adatforgalom 21 óra utáni időintervallumban is keletkezett volna. Ezen túlmenő bizonyítékok is rendelkezésre álltak arra nézve, hogy a cselekmény elkövetője a vádlotton kívülálló személy nem lehetett. Nevezetesen a sértett mobiltelefonja adatforgalmának vizsgálata során sem tártak fel olyan kapcsolatot, amely a vádlotton kívülálló elkövető kilétére utalt volna. Ezen túlmenően a térfigyelő kamerák felvételei igazolták a vádlott sértetthez érkezésének és onnan való távozásának időpontját, egyben alapjaiban cáfolták a vádlott ezzel ellentétes védekezését. A térfigyelő kamerák által rögzített távozás

időpontjának (20:49) megállapítása, a vádlott távozási útvonalának feltérképezése összhangba hozható volt a vádlott által történő taxi rendelés (21 óra 03 perc) időpontjával, valamint a taxisofőr, Sz.S. tanúvallomásaival, aki 21 óra 10 perckor vette fel gépkocsijával a vádlottat. Sz.S. határozottan azonosította a vádlottban az utasát, aki megegyezett rendőrség által később körözött személlyel. (Sz.S. tanú vallomása a nyomozati iratok 1015. oldala)

A másodfokú bíróság teljes mértékben egyetértett a vádlott tagadó nyilatkozatának elvetésével, mivel azt számos, az elsőfokú bíróság által helyesen értékelt bizonyíték cáfolta. Ilyen bizonyíték volt az elsőfokú bíróság által nem nevesített H.E. tanú előadása. A tanú állította, hogy a vádlott a laptopon, fényképezőgépen és ékszereken túlmenően készpénzt is kapott attól a nőtől, akivel a cselekmény napján találkozott, a tanú 20-30.000 forintban határozta meg a vádlottnál látott készpénz összegét. (H.E. tanú vallomása a nyomozati iratok 1003. oldala).

H.E. tanú fent idézett előadása nem illeszkedett a vádlotti védekezéshez, a vádlott szerint a sértett a szexuális szolgáltatás fejében azért adott a vádlottnak egy laptopot és egy fényképezőgépet, mivel aznap a sértett készpénzzel nem tudott fizetni, azzal nem rendelkezett. Ezen túlmenően a tanúk közül a vádlottat a cselekmény éjszakáján fuvarozó taxi sofőr, Sz.S. tanú is azt állította, hogy a vádlottnál a cselekmény éjszakáján történt fuvarozás alkalmával 50.000-60.000 Ft készpénz volt. (Sz.S. tanú vallomása a nyomozati iratok 1015. oldala)

A fenti bizonyítékok alapján az első fokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy a vádlott a sértettől az ingóságokon és ékszereken túlmenően készpénzt is elhozott.

A sértettől elhozott ingóságok (laptop, fényképezőgép) értékesítésének körülményeiről, az eladás helyéről, idejéről, az értékesítés ellenértékéről vallott B.N. tanúvallomásában. A tanú arról is beszámolt, hogy a vádlott az ingóságok eladása után aranynak tűnő ékszert is értékesíteni akart neki, ám a vételre felajánlott gyűrűről – az ékszerészhez elvive – kiderült, hogy az nem arany volt (B.N. tanú vallomása a nyomozati iratok 937–938. oldalai). B.N. tanú – vádlott által sem vitatott – vallomását az első fokú bíróság ugyan felsorolta a bizonyítékok között, ám annak tartalmát nem szerepeltette ítéletében, ezért a másodfokú bíróság kiegészítette e bizonyíték tartalmával az indokolást.

Az elsőfokú bíróság a sértettet ért sérülések leírását, súlyosságát, a halál okát, és beálltának időpontját dr. M.M. és dr. J.M. igazságügyi orvos szakértők írásbeli véleménye, a helyszíni halottszemle során végzett vizsgálat és szakértői vélemény (dr. K.G.), valamint dr. M.M.-nek a tárgyaláson előadott véleménye alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság a szakértő tárgyaláson történt meghallgatása során vizsgálta a sértettet ért sérülés kapcsán a vérzés mértékét, mellyel összefüggésben a szakértő kijelentette, hogy a torkolati visszérből nincs érdemi vérzés, ugyanis az ilyen ér sérülés nem kispricceli a vért, hanem a beszívja a levegőt. A szakértő véleménye szerint a sérülésből nagy volumenű vérzés nem származott. Ez a szakértői megállapítás további magyarázatot jelentett arra a vádlott által felvetett és választ követelő kérdésre, hogy a vádlottnak a bűncselekmény idején viselt ruházatán az ölési cselekményből származó vérzés miért nem hagyott nyomot, illetve miért nem volt szükség ruházatcserére.

A törvényszék dr. M.M. orvos szakértővel próbálta tisztázni a közösülés megtörténtét, azonban a szakértő sem pró, sem kontra érvekkel nem tudta alátámasztani a közösülés megtörténtét vagy elmaradását. Ezen túlmenően sikerült a szakértővel a halál bekövetkeztének időpontját is behatárolni. A szakértő ezt az időtartamot 11-én 20 óra és 12-én hajnali 2 óra közötti időintervallumban határozta meg. A szakértő nyilatkozott a sértetten keletkezett zúzódásos sérülések

jelleget, az erőbehatások mértékére, illetve arra is, hogy a vádlott testfelépítése alapján az észlelt sérülések előidézésére képes volt. ("A sérülés együttes hozzárendelhető egy olyan férfihoz amilyen a vádlott volt.")

Á.R. genetikus szakértő a tárgyaláson teljes mértékben fenntartotta írásban előterjesztett véleményét. Nyilatkozott a szakértő arra a kérdésre, hogy a sértett körme alatt megtalált DNS milyen erőbehatás eredményeként került a megtalálás helyére. Ezzel kapcsolatosan megállapította, hogy érintésből, kaparásból, erőteljesebb behatástól, védekezésből, karmolásból eredeztethető a sértett körme alatt megtalált vádlotti DNS. Megerősítette azt az írásban már rögzített véleményét, hogy a kimutatott kevert szennyeződésben csak és kizárólag két személytől, a vádlottól és a sértettől származtatható DNS tulajdonságokat mutatott ki. E körülmény is kizárja, hogy a vádlottól eltérő, más személy ölte volna meg a sértette.

A cselekmény elkövetésének indítéka körében a másodfokú bíróság nem osztotta a védőnek az indíték feltárásának hiányára utaló érvelését. H.E. tanúnak a tárgyalás anyagává is tett nyomozás során előadott vallomása szerint a vádlott az elkövetés napján közölte a tanúval, hogy megy, ahhoz a nőhöz, akinél hétfőn is volt, aki pénzt meg dohányt adott neki. Azt is közölte a vádlott a tanúval, hogy azért, megy, *mert pénzt fog kapni tőle*. Mivel a tanú nem hitte el vádlottnak, hogy egy nő csak úgy pénzt ad neki, ezért a vádlott bevallotta H.E.-nek, hogy a hölgy szexuális kapcsolat fejében fizetett neki, aki "rá van állva, szereti és újból le akar feküdni vele". Azt is mondta a vádlott hogy *"most is pénzt fog kapni cserébe, hogyha lefekszik vele"*. (H.E. tanú vallomása a nyomozati iratok 1001. oldalán)

A tanú fent idézett vallomása, valamint az első fokú ítéletben is részletezett T.B. tanú vallomása ("majd egyszer elmegyek és pénzt csinálok belőle") nem hagyott kétséget abban a kérdésben, hogy a vádlott pénzszerzés szándékával kereste fel a sértettet a vádbeli estén. Egyetértett ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 3. oldal 2. bekezdés első mondatában írott megállapítással, hogy a vádlott eleve az értékhez jutás szándékával jelent meg a sértett lakásán

Ami a védőnek a nyilvános ülésen előadott, védence felmentését alátámasztó érvelését illeti, azt a másodfokú bíróság nem tudta akceptálni.

A sértett körmei alatt talált DNS vizsgálata genetikus szakértő által megtörtént, a biológiai anyagmaradvány további, orvos szakértővel való vizsgálatától eltérő eredmény nem várható.

A sértett mobil telefonjának genetikai- és ujjnyomszakértői vizsgálata amiatt nem volt kivitelezhető, mivel az eldobott telefont a cselekményt követően kettő nappal később találta meg egy járókelő, aki azt magával hazavitte, otthonában több személy is megfogta a készüléket, majd a telefont egy kerékpárért elcserélték. A több személy által kézbe fogott telefon genetikai- és ujjnyomszakértői vizsgálatától ezért szintén nem volt eredmény várható.

A védőnek egyebekben a bizonyítékok értékelését sérelmező, és a bizonyítékok átértékelésére irányuló érvelése a másodfokú eljárásban változatlanul érvényesülő felülmérlegelés tilalma miatt nem alkalmas az első fokú, a vádlottat terhelő bizonyítékértékelés megváltoztatására.

Az elsőfokú bíróság a feltárt bizonyítékok alapján nem tévedett, amikor a vádlott bűnösségére vont következtetést, és a cselekmény minősítése is mindenben megfelelt a büntető anyagi jogszabályoknak.

Az elsőfokú bíróság adós maradt ugyanakkor a nyereségvágyból történt elkövetés minősítése körében a jogi indokok kifejtésével.

Az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozatban kifejtettek szerint az emberölés akkor minősül nyereségvágyból elkövetettnek, ha közvetlen anyagi előny megszerzésére irányul. A közvetett anyagi előny elérése érdekében végrehajtott ölés aljas indokból vagy célból elkövetettként értékelhető. A nyereségvágyból elkövetett emberölés esetén az elkövetés indoka és a célzat összefonódik. A nyereségvágy a célzatot is az indítékot is magában foglalja, így ez a cselekmény eshetőleges szándékkal is megvalósítható. Befejezettségéhez elegendő az ilyen indítók megléte és a sértett halálának bekövetkezése, de nem feltétel, hogy az elkövető az anyagi előnyt, a vagyoni hasznót ténylegesen megszerezze.

A vádlott cselekményét közvetlen anyagi előny, tehát anyagi érdek, a pénz szerzése motiválta. Pénz szerzése céljából kereste fel a sértettet, akit megölt, és a sértettől készpénzt, valamint értékesíthető ingóságokat szerzett meg. A nyereségvágyból elkövetett emberölés megállapításának feltételei tehát hiánytalanul adottak voltak, így a törvényszék által megállapított minősítés helytálló volt.

Ugyancsak helyes jogi álláspontot képviselt az elsőfokú bíróság, amikor - ez esetben - mellőzte egy további minősítő körülmény, a különös kegyetlenséggel elkövetés megállapítását. A másodfokú bíróság mindenben egyetértett az ezzel kapcsolatos érveléssel. (7. oldal, utolsó előtti bekezdés)

Az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel a büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket.

Az ügyész az előkészítő ülésen a bűnösség beismerése és a tárgyalásról való lemondás esetén 18 év fegyházbüntetés és 10 év közügyektől eltiltás kiszabására tett indítványt.

A tárgyaláson lefolytatott bizonyítási eljárást követően tartott perbeszédében a nyereségvágyból és különös kegyetlenséggel, tehát kétszeresen minősülő emberölés büntette miatt határozott tartamban megállapított életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását indítványozta a Btk. 41. § (1) bekezdése alapján.

A vádlott kétségtelenül kimagasló tárgyi súlyú bűncselekményt hajtott végre egy nála 29 évvel, tehát jóval idősebb, egyben gyengébb fizikumú olyan személy sérelmére, aki a vádlottal bizalmi viszonyt alakított ki, a vádlott e bizalmi helyzettel visszaélve követte el a bűncselekményt. Az is kétségtelen, hogy a vádlott korábban két ízben állt már bíróság előtt, mindkét alkalommal erőszakos közöszlenség büntette miatt. E két korábbi elítélés esetében azonban nem volt kizárt az azonos eljárásban történő elbírálás lehetősége, a két eljárásban történő elbírálás – az elkövetés quasi halmazati viszonyára figyelemmel – megteremtette az összbüntetésbe foglalás lehetőségét, ebben az összbüntetési eljárásban a két elítélés miatt a vádlottal szemben egyetlen összbüntetési ítélet került kiszabásra.

A másodfokú bíróság alapvetően az emberölés egyszeresen minősülő esete miatt nem tartotta indokoltnak a vádlottal szemben a visszaesés megállapíthatósága ellenére az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását. Az elsőfokú bíróság által helyesen felsorolt súlyosító körülmények, továbbá a cselekmény súlyosságát befolyásoló egyéb körülmények miatt a másodfokú bíróság megítélése szerint indokolt a törvény szigorának alkalmazása, ezért a 10 évtől 20 évig terjedő határozott tartamú szabadságvesztés keretén belül a felső határral megegyező tartamú, 20 évi szabadságvesztéssel látta elérhetőnek a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

Mivel a vádlott jelenleg elbíralt cselekményét a korábbi szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadságra bocsátásának próbaideje alatt követte el, ezért az elsőfokú bíróság helyesen szüntette meg a korábbi, összbüntetési ítéletből engedélyezett feltételes szabadságot.

Az elsőfokú bíróság a határozott tartamú életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása miatt nem rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás kizártságáról, hiszen 25 évben határozta meg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi lehetőségét. Mivel a másodfokú bíróság az életfogytig tartó szabadságvesztést a Btk. 36. §-a alapján határozott tartamú szabadságvesztésre változtatta meg, a feltételes szabadság próbaideje alatti elkövetés miatt kizárt a jelenleg kiszabott szabadságvesztésből a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége.

A Btk. 38. § (4) bekezdésének d) pontja alapján nem bocsátható feltételes szabadságra, akit olyan szándékos bűncselekmény miatt ítétek szabadságvesztésre, amelyet korábbi, határozott ideig tartó végrehajtandó szabadságvesztésre ítélese után, a végrehajtás befejezése vagy a végrehajthatóság megszűnése előtt követett el. Márpedig a vádlott a jelenleg elbíralt bűncselekményét a korábbi összbüntetési ítéletben kiszabott szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadság végrehajtásának befejezése előtt valósította meg, így a hivatkozott Btk. rendelkezése alapján kizárt a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége.

Egyetértett a másodfokú bíróság a Fellebbviteli Főügyészségnek a cselekmény elkövetéséhez eszközül használt kés téves elkobzásával kapcsolatban kifejtett jogi érveivel.

A Btk. 72. § (3) bekezdése szerint az (1) bekezdés a) és c) pontja esetében – feltéve, hogy a tulajdonos az elkövetésről előzetesen nem tudott – az elkobzást nem lehet elrendelni, ha a dolog nem az elkövető tulajdona, kivéve, ha az elkobzás mellőzését nemzetközi jogi kötelezettség kizárja.

Márpedig a cselekmény elkövetéséhez eszközül használt kés igazoltan nem képezte a vádlott tulajdonát, hiszen nem nyert alátámasztást az a tény, hogy a kést a vádlott vitte volna magával, ezért a sértett tulajdonát képező kés elkobzására az idézett jogszabályi rendelkezés ellenére került sor. A fenti indokok miatt a másodfokú bíróság a 46. tételszám alatti 18.5 cm pengehosszúságú kés elkobzását mellőzte, és a Be. 320. § (3) bekezdése alapján - mivel a lefoglalt kés értéktelen és arra senki nem tart igényt - a lefoglalás megszüntetése mellett a megsemmisítését rendelte.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlottal szemben a büntetés kiszabását, a feltételes szabadságra bocsátás kizárását, valamint az egyik bűnjelről hozott rendelkezést érintő részében a Fővárosi Törvényszék 31.B.746/2018/23. számú ítéletét a Be. 606. § (1) alapján megváltoztatta, míg az első fokú ítélet egyéb törvényszerű rendelkezéseit a Be. 605. § (1) alapján helybenhagyta.

A Btk. 92. § (1) bekezdése és (2) bekezdése alapján határozott az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött idő szabadságvesztésbe való beszámításáról.

Mivel a vádlotti fellebbezés igaz csupán enyhítést érintő részében, de eredményes volt, ezért a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (2) bekezdése alapján az állam viseli.

Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság döntése nem ellentétes az elsőfokú bíróságéval, ezért a másodfokú bíróság ítélete ellen a Be. 615. § (1) alapján nincs helye fellebbezésnek.

Budapest, 2019. év április hó 16. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. . Halász Etelka s.k. . Németh Nándor s.k.
a tanács elnöke előadó bíró bíró

A Fővárosi Törvényszék 31.B.746/2018/23. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.276/2018/17. számú ítélete folytán 2019. év április hó 16. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. április hó 16. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke